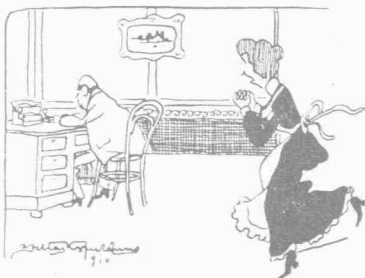

ρέσκειαν ἀγωνιζομένην ν' ἀναπληρώσῃ διὰ ψευδῶν χαρίτων τὴν φυσικὴν ἔλλειψιν ἢ ἀσχημίαν, λέγει πρὸς τὴν Γόλλαν : — « Καθ' ἣν ὥραν εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἡ κόμη σου διευθετεῖται παρὰ τινι κουρεῖ τῆς ὁδοῦ Σουβουράνης, ὅστις καθ' ἑκάστην πρωΐαν σοῦ κομίζει τὰς ὀφρῦς σου, τὸ δὲ ἐσπέρας σοῦ ἐξάγουν τοὺς ὀδόντας σου, ὡς τὴν ἐσθῆτά σου. Τὰ θέλγητρά σου εὐρίσκονται ἐντὸς ἑκατὸν διαφόρων ἀγγείων, τὸ δὲ πρόσωπόν σου δὲν κοιμᾶται μετὰ σοῦ ».

Διὰ τὴν ἀκόλαστον Μεσσαλίαν ἔλεγε : « Τὰ δύο τρίτα τῆς Μεσσαλίνας εὐρίσκονται κεκλεισμένα ἐντὸς πυξίδων ἢ τράπεζα τοῦ καλλυντηρίου της εἶνε συντεθειμένη ἀπὸ ἑκατὸν ψεύδη, καὶ ὅταν αὐτὴ ζῇ ἐν Ρώμῃ, ἡ κόμη της ἐρυθραίνεται ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ρήνου. Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ αὐτῇ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, διότι ὅ,τι ἐν ἐκείνῃ ἀγαπᾷ δὲν εἶνε ἐκείνη, ὅ,τι δὲ εἶνε ἐκείνη, δὲν δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ ».

Ὁ δὲ Λουκίλος, εἰς ἓν ἐπίγραμμά του πρὸς τινὰ τοιαύτην φιλάρεσκον, λέγει : — « Ἠγόρασες κόμην καλῶς κεκομμωμένην, ψιμύθιον, πομμάδαν, κηρόν, ὀδόντας . . . Ἀλλὰ ἐν προσωπεῖον θὰ σοῦ ἐκόστιζε ὀλιγώτερον ! »

Καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐσατύρισε σκληρῶς τὴν κατάχρησιν ταύτην : « Ἐάν, λέγει, ἡδύνατο κανεῖς νὰ ἴδῃ τὰς γυναῖκας αὐτὰς ἐξεγειρομένας τῆς κλίνης των, θὰ ἐνόμιζε ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον πιθήκων ! »

Τὸ δραστηριώτερον ἱατρικὸν

Ἡ ὑπηρετρία (εἰσέρχεται λαχανιασμένη καὶ τρέμουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου). — « Ἀχ ! ἀφέντη ! . . . Ἐλᾶτε μέσα ! . . . Ἡ κυρία ἀδιαθέτησε ἔξαφνα . . . Νὰ τρέξω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό ; . . .

Ὁ κύριος (ἀτάραχος καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ διόλου). — « Ὁχι τὸ γιατρό . . . Καλλίτερα νὰ τρέξῃς νὰ φωνάξῃς τὴ μοδίστρα της ! . . .